

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODŹSTWA POLSKIEGO W AFRYCE.

Nr. 2 - (15) - Rok II-gi

20 STYCZNIA 1946 r.

CENA 50 cnt.

22. I. 1863.

Rok 1863 zapisał się w dziejach Polski krwawa karta Powstania Styczniowego, które stało się symbolem nieustających walk o wolność i niepodległość Narodu. Tysiące ofiar zabitych na polach nierównych walk powstanczych, zamęczonych w kaźniach i pognanych w tajgi Sybiru przez moskiewskich oprawców, nie poszły jednak na marne, dając pokoleniom przykład miłości Ojczyzny i ofiarnej walki o świętą sprawę Wolności. To też rocznica Powstania Styczniowego stała się drogim każdemu Polakowi symbolem, a pamięć bohaterów powstania, straconych przez najeźdźcę moskiewskiego przewodców: Romualda Traugutta, Rafała Krajewskiego, Jana Jeziorańskiego, Toczynskiego i Zulinskiego, oraz wielkiego partyzanta - księdza Brzoźki i tylu innych, wiecznie żyje w pamięci narodu.

Minęło osiemdziesiąt cztery lata od chwili, gdy w pamiętnym dniu grupa młodych entuzjastów chwyciła za broń, by w walce bez jutra przeciwstawić się potęgę przemocy i zła. Na sztandarach powstanczych widniały dwa hasła: Demokracja i Wolność. Podjęto wspaniałą walkę i choć przegrano ją wówczas, zdobyto jednak niesmiertelne prawo do walki o tę Wolność.

Minęły lata długie jak wieki. Ludzkości nie udało zmienić postępu i cywilizacji. Dla Narodu Polskiego wielokrotnie powtórzyła się tragiczna historia roku 1863-go, by rozkwitnąć bezprzykładnym bohaterstwem w latach 1939-1946. Pozostaliśmy nadal politycznymi marzycielami i nic nie zmieniło naszego hasła:

"Za Waszą i Naszą Wolność", które na swych sztandarach niosł żołnierz polski przez tyle pobojoiwisk, rozslawiając orzeź polski.

Nazwiska bohaterów i morze przelanej polskiej krwi dla jednej sprawy - Wolności - przejęła bezimiennie historia. I nie masz w historii świata narodu, któryby ponosił tyle ofiar w walce o prawo stanożenia o sobie i o spokój domowego ogniska.

...."Żołnierz nasz, - pisał w jednym ze swych rozkazów wódz Powstania Styczniowego Trau-

gutt, - rzecz można, nie pojmował dotąd, że niema dla niego większej hanby jak opuszczenie szeregów w których stanął dla wywalczenia niepodległości Ojczyzny"....

Dzisiaj polski żołnierz spod Monte Casino, z pobojoiwisk Belgii, Holandii, lotników polski i marynarz, żołnierz Polskiej Armii Krajowej, chociaż walka ustala, nie złożył jeszcze broni, trwa ciągle na stanowisku, wierząc w słusność swej sprawy, zapatrzony w wizję przyszłej Wolnej Ojczyzny.

Gdy 2 października 1944 roku na gruzach Śródmieścia padły ostatnie strzały obrońców Warszawy, gdy padł skrawiony ostatni Żołnierz Wolności, panowie Churchill, Roosevelt i inni głosili jeszcze piękne hasła, by niebawem o nich zapomnieć.

Konjunktura polityczna zwyciężyła - Polska przestała być "natchnieniem Narodów"....

W listopadzie 1863 go roku, gdy powstanie polskie chyliło się ku upadkowi, cesarz Napoleon III-ci otwierając sesję ciała prawodawczego - wygłosił mowę, w której odwołując się do rozumu meżow stanu w Europie rzucił projekt powszechnego kongresu państw europejskich. W mowie tej był ustęp dotyczący Polski:

"Musiałem wierzyć - mowil cesarz Francuzów, że - sprawa polska jest przecież we Francji popularna, kiedy nie wahałem się napiętnować jedno z najpierwszych mocarstw na stałym landzie i podnieść głosu w obronie narodu, który w oczach Rosji jest zbuntowanym, ale w naszych oczach jest spadkobiercą (c.d. na str. 14 - ej)

ROMUALD TRAUGUTT

Bohater powstania, ostatni Dyktator, powieszony przez Moskali na stokach Cytadeli Warszawskiej w dniu 5 sierpnia 1864 r.

U PROGU NOWEGO ROKU

Przemowienia P. Prez. R. P. Raczkiewicza i Prem. Arciszewskiego

W dniu 1 stycznia 1946 r. w Londynie z okazji Nowego Roku wygłosili przemowienia P. Prezydent R.P. Władysław Raczkiewicz i Premier Tomasz Arciszewski. Przemowienia te ze względu na gleboka tresc zostaly wydane w broszurze, która ukazala sie w Londynie. Poniżej zamieszczamy przemowienie P. Prezydenta R.P. Raczkiewicza (w streszczeniu):

".....My, Polacy, spotykamy Nowy Rok powojenny ze scisnietym sercem i z uczuciem krzywdy i zawodu w narodach zas, bedacych w bardziej szczesliwych niz my warunkach, nurtuje uczucie troski i niepewnosci. Wszystkim brak wiary, ze nastepuje okres pokoju tralego i sprawiedliwego. Pokoj i bezpieczenstwo wyda ja sie coraz dalsze i coraz trudniejsze do osiagniecia. Wiemy, ze cele wojny nie zostaly spelnione... Przebrzmialy wszystkie wzniolsle hasla lat niedawnych, a idealy i cele, w imie ktorzych prowadzono te wojne, nie tylko nie zostaly osiagniete, lecz przeciwnie wyrzeczono sie ich. Polska, która pierwswa przystapila do wojny i poniosla w niej nierownie wieksze od innych ofiary, nie jest niepodlegla i cala, a Narod Polski nie moze stanowic o swoich losach. W imie koniecznosci zgody miedzy wielkim sprzymierzonymi odstapiono od zasad wolnosci i rownosci narodow. Decyzje powzieto bez udziału przedstawicieli Narodu Polskiego, a ciezarem nastepstw przygniotly one ten własnie narod najbardziej ofiarny i najbardziej umeczony. Przestrzegalismy wówczas, ze ofiary ponoszone w imie rzekomej zgody aliantow nie umocnia jej, ale doprowadza jedynie do zatracenia zasad, o ktore walczono. Dzis swiat caly przezywa nieobliczalne w swych skutkach przesilenie polityczne i gospodarcze... Nie wierzo naszym ostrzezeniom... Dzisiaj swiat zaczyna rozumiec, ze poswiecajac Polske, poswiecono tym samym cala srodkowa Europe, ze nie wolno dzielic Europy na dwie czesci, rządzone wedlug roznych i sprzecznych zasad, ze wolnosci i demokracja w obu panowac

musza jednakowo... Polska zwycieska w wojnie a pokonana przez pokoj zlaczona jest związkiem niedoli i ucisku z innymi krajami, pozbawionymi niepodleglosci. Jeżeli ktos myśli, że krzywda innych narodow okupic może szczeni innych, popelnia blad nieobliczalny. Glos sumienia narodow można zagluszyć na krotko, nie można go stlumic na zawsze... Nie slemy rodakom w Kraju rad czy pouczen. Wiemy, że zawierzyć można w pełni ich uczuciom polskim i obywatelskim, cnotom ich charakteru i rozumu, doswiadczonym w tylu najciezszych probach. Wiemy, że dla milosci Ojczyzny i umiowania wolnosci gotowi sa oni do największych poswiecen. Tej milosci byli i pozostana wierni, pozostana wierni Rzeczypospolitej. W najtrudniejszych warunkach i pomimo eksterminacji gospodarczej Polacy w Kraju nadludzkiem niemal wysilkiem usiluja ratowac nietylko, jak to niektorzy widza, sily biologiczne narodu, lecz jego dusze, jego dziejowe oblicze i odwieczne wartosci.

Szczegolna ufność i nadzieje pokladamy w mlodziezy naszej, tak czesto ponad wiek w ogniu proby dziejowej dojrzałej. Z czcia najglebsza wspominamy tych, ktorzy zycie swe w ofierze Ojczyźnie zlozyli. Bada oni dla nas wiecznie jasnijacym drogowskazem na drodze naszych wysilkow. Z kolei myśli i uczucia nasze zwracaja sie do Polskich Sil Zbrojnych, ktore wspaniale wypelnily swoj obowiazek w szeregach armii sprzymierzonych... Wraz z rozwiązana przed rokiem bohaterska Armii Krajowa zyskali oni wdzieczność i milosc wszystkich Polakow i podziw cudzoziemcow... I nadal dla Kraju te własnie sily zbrojne sa jedynym, prawdziwym wojskiem polskim. Wszyscy my poza Krajem, wierni Rzeczypospolitej, choc rozproszeni, zlaczeni jesteśmy droga kazdemu sercu polskiemu prawda, jedynym wspólnym dla wszystkich celem: aby na wolnej ziemi polskiej wolny Polak zyl swym własnym wolnym zyciem. Na wolnej zie-

mi polskiej... Gdy mowimy o wolnosci Polski myslimy o wolnosci prawdziwej, nie faszystowskiej, nie zaklamanej, bez wplywow obcych, z rządem własnym, nie narzuconym w granicach wynikajacych z nieprzedawnionych praw Polski i z bezprzykladnych otiar Narodu w tej wojnie. Nie przeceniajac naszego wkładu do tej największej w historii swiata wojny, nie powinniśmy jedna nie doceniac go. Mamy prawo patrzec w oczy wszystkim z dumnie podniesionym czołem. Nasza sprawa jest sprawa wolnosci i demokracji. Wierzymy, że bedzie Polska taka, jakiej Narod pragnie, gdy tym dwu słowom przywróci sie ich własniwa tresc."

W dniu tym przemawial również w Londynie Premier Tomasz Arciszewski, który miedzy innymi powiedzial: ".... Rok ubiegly jest rokiem największej tragedji w dziejach Polski. Polske - najwierniejszego sojusznika - sprowadzono do rzędu panstw podbitych. Narzucono jej rząd okupacyjny i obca agentura jako administracje. Ci, ktorzy w Kraju kierowali oporem zbrojnym narodu: ministrowie Rządu z wicepremierem na czele od dziewięciu miesiecy przebywaja w więzieniach okupanta. Narod nasz nie ma mozności swobodnego wypowiedzania swej woli oraz dzialania zgodnego z własnymi obyczajami i duchem, własnymi potrzebami i dazzeniami. To też uważa on slusnie, że bedac wolna czescia społeczenstwa polskiego, musimy stac sie jego rzecznikiem... Nie wierzymy by potecia dobra, wolnosci i sprawiedliwosci, pokoju czy demokracji mialy byc względne. Gdy demokracja idzie na kompromis z totalizmem - już nie tylko formy, lecz sama idea demokracji znajduje sie w niebezpieczenstwie... Naleze do stronnictwa, które od zarania swego istnienia polaczylo na swych sztandarach hasla ogolno - ludzkie z ofiarnym patriotyzmem. Stwierdzam, że konieczność takiego polaczenia jest przez narod polski powszechnie rozumiana. Nikogo nie zmyla oszczerstwa, rzucane na

ludzi, walczących w imię takich zasad o wolność cudzą i własną. Nie zmniejsza wysiłków bojowników o wolność fałszywe i obelgi. Jesteśmy świadkami zakłamywania naszej historii, fałszowania sytuacji dnia dzisiejszego, fałszowania woli narodu. Szerze-

nia wśród Polaków obcej nam idei rasizmu, antysemityzmu, a zarazem wzbudzania niewiary we własne siły. Propagowania idei jednostronnego oparcia politycznego. Nietolerancji religijnej, przesławiania duchowieństwa wszystkich wyznań. Jes-

tesmy świadkami przygotowania do rzekomych "wyborów" w których tworzenie wspólnego bloku pod osłoną obcej okupacji politycznej i wojskowej przedstawiane jest jako wyraz "demokracji"...

Z POLSKICH OSRODKÓW UCHODZCZYCH

Dzięki staraniom Biskupa Polowego Ks. Gawliny, katolicy amerykańscy zgodzili się pokrywać wydatki związane z utrzymaniem i kształceniem grupy chłopców polskich z osiedli w Indiach - którzy wyrazili pragnienie poświęcenia się stanowi duchownemu.

W październiku ub. r. 31 chłopców wyjechało z Kalkuty do Stanów Zjednoczonych. 24 listopada ub. r. chłopcy wylądowali w Nowym Yorku, skąd po kilkudniowym pobycie udali się do Orchard Lake w stanie Michigan, gdzie mieści się polskie seminarium duchowne.

Koszty podróży i pobytu chłopców w Ameryce pokrywa katolicka organizacja dobroczynna - "War Relief Services National Catholic Conference" (Służba Pomocy Katolickiej Polakom).

Do miasta Freren w strefie brytyjskiej w Niemczech, przybył przed świętami Bożego Narodzenia transport 14 samochodów ciężarowych, załadowanych skrzyniami czekolady, pomarańcz cytryn, fig i orzechów. Był to gwiazdkowy dar żołnierzy II-go Korpusu dla dzieci polskich. Dla dzieci polskich w amerykańskiej strefie okupacyjnej, II-gi Korpus W. P. przeznaczył ładunek 16 samochodów ciężarowych.

Miesiąc temu, dowódca II-ego Korpusu Gen. Anders, zaproponował akcję gwiazdkowa dla dzieci polskich na obczyźnie. Składki żołnierzy i ofiarowane w naturze słodycze, popłynęły tak

hojnie, że wystarczyło ich na załadowanie 30 samochodów ciężarowych.

Na strefie brytyjskiej wypadło 21 ton pomarańcz, 2,2 ton cytryn, orzechów oraz fig, 30,160 tabliczek czekolady, 784 puszek czekolady, 3,898 paczek cukierków, 2,555 paczek biszkoptów, 2,800 paczek gumy do żucia i 5,000 oplatków. Dolacono do tego egzemplarze jednodniówki, specjalnie wydanej przez II-gi Korpus dla dzieci polskich na obczyźnie.

Każda paczka waży prawie kilogram. Paczek jest ok. 50 tysięcy; dzieci do lat 12-tu i na terenie okupacji brytyjskiej jest ok. 25 tys. Nadwyżkę paczek przeznaczono dla chorych w szpitalach.

Korespondent PAT-a podaje z Wiednia informacje, jakie otrzymał od przybyłego z Polski przed kilkunastu dniami cudzoziemca, w sprawie losu żołnierzy polskich, powracających do kraju. Jak wynika z tych informacji, pochodzących z zupełnie wiarygodnego źródła, wbrew uprzednim przyrzeczeniom władz warszawskich, repatriowani żołnierze II-go Korpusu nie są zwalniani z wojska, lecz wcielani do armii Zymierskiego, lub do batalionów pracy. Jeden z dygnitarzy rządowych w Katowicach oświadczył, że sprawa każdego repatriowanego żołnierza załatwiana będzie indywidualnie, ale powrót do kraju nie jest bynajmniej równoznaczny z demobilizacją. W gabinecie tego dygnitarza - jak opowiada cudzo-

ziemiec polskiemu dziennikarzowi - wisi portret Stalina. Przyjazd żołnierzy II-go Korpusu wywołał w Katowicach sensację. Grupy ludzi gromadziły się dookoła żołnierzy, wypytując ich o warunki życia we Włoszech, o dzieje II-go Korpusu o losy krewnych i t. p. Wielkie wrażenie na ludności czyni doskonale wyposażenie i umundurowanie żołnierzy polskich, odcinających się wyraźnie od wyeławipowania wojsk Zymierskiego. Władze warszawskie zaniepokojone są wyraźnie tą mimowolną propagandą, jaką stanowią przybywający do Kraju żołnierze Korpusu. Dygnitarz katowicki oświadczył zupełnie otwarcie, że każdy Polak, który wcielony był kiedyś do Wehrmachtu, uważany jest przez władze wojskowe rządu warszawskiego za zdrajcę, uważają one bowiem, że można było uniknąć służby w armii niemieckiej. Informujący dziennikarza polskiego cudzoziemiec widział oboz koncentracyjny dla kobiet w pobliżu Katowic. Jedna z uwięzionych kobiet stwierdziła, że jedynym jej przestępstwem był fakt, iż mąż jej został w roku 1941 wcielony siłą do armii niemieckiej. Prasa warszawska prowadzi nadal silną propagandę antybrytyjską. Twierdzi ona, że żołnierze powracający do Kraju, otrzymali od dowództwa brytyjskiego we Włoszech stare i niezdane do użytku wyposażenie. Mimo tej propagandy, sympatie probrytyjskie wśród ludności są niewzruszenie silne, a II-gi Korpus i jego Dowódca otacza legenda.

Palestyna:

Decyzja władz brytyjskich, Tymczasowa Komisja Skarbowa cofnęła uchodźcom polskim posiadającym wizy certifikatowe - to jest prawo stałego pobytu w Palestynie, - prawo do korzystania z pomocy zasilkowej. Decyzja władz brytyjskich powoduje się na okoliczność, że posiadacze wiz stałego pobytu nie są formalnymi uchodźcami wojennymi, lecz emigrantami. Wedle zarządzenia władz brytyjskich obywatele polscy posiadający certyfikaty otrzymali swój ostatni zasiłek w dniu 1 grudnia o czym powiadomiono ich nagle, w przedzien wyplaty zasiłku.

W Palestynie przebywa około 2500 obywateli polskich posiadaczy stałego pobytu, w tym sto kilkudziesięć osób cywilnych Polaków - chrześcijan, 600 byłych wojskowych, inwalidów i rodziny wojskowe, reszta zaś stanowią Żydzi - obywatele polscy.

Ponieważ decyzja o pozbawieniu zasiłku uchodźczego odbiera również zainteresowanym prawo do wszelkiego rodzaju innej opieki, zostali oni pozbawieni pomocy lekarskiej, oraz możliwości korzystania ze szkolnictwa polskiego. Około 200 dzieci znalazłoby się poza szkołami polskimi, w trakcie trwania normalnego toku nauk.

Zarządzenie władz brytyjskich, które dla większości uchodźców polskich nim dotkniętych stało się tragedią życiową, rozpetalo orgię intryg natury politycznej ze strony czerwonych agitatorów, którzy starają się wykorzystać fakt confinowania zasiłków dla swej propagandy, rozpowszechniając nieodpowiadające prawdzie wiadomości, że zarządzenie to zostało celowo wydane przez "antysemicki rząd Arciszewskiego". Polska Delegatura Opieki w Jerozolimie wydała komunikat obalający te plotki i wyjaśniający, że decyzja o pozbawieniu zasiłku uchodźczego posiadaczy certyfikatów pochodzi od władz brytyjskich, że nastąpiła bez uzgodnienia ze stroną polską i że odnosi się do wszystkich posiadaczy wiz stałego pobytu bez względu na wyznanie.

Jak wynika z ostatnio otrzymanych wiadomości, miarodajne czynniki polskie czynią wszelkie możliwe starania dla uzyskania zgody władz brytyjskich na kontynuowanie pomocy uchodźcom posiadającym certyfikaty.

Sytuacja Polaków w Indiach ustaliła się na najbliższą przyszłość. Koszta opieki nad uchodźcami wziął na siebie rząd Indii. w porozumieniu z którym powstał w Bombaju "Polski Komitet Opieki nad Uchodźcami" działający z ramienia Interim Treasury Committee w Londynie.

Warunki życia w osiedlach i ich administracja nie uległy właściwie żadnym zmianom.

Ogół uchodźców polskich w Indiach stanowczo odmawia powrotu do Polski w obecnych warunkach. Na otwarta w celach informacyjnych przez władze brytyjskie listy zgłoszeń do repatriacji, zapisało się niecałe 1% uchodźców. Władze miejscowe okazują pełne zrozumienie dla stanowiska Polaków i wydały oświadczenie, że nikt nie będzie repatriowany wbrew swej woli.

Polacy w Indiach, których większość stanowią rodziny żołnierzy II-go Korpusu, los swój łączy z losem armii polskiej. Dowódca Korpusu Gen. Anders stale informowany przez czynniki społeczne o sytuacji Polaków w Indiach, wystosował niedawno do komitetu uchodźczego Osiedla Valivade pismo podkreślając jedność i niepodzielność sprawy wojska i uchodźców, których jest moralnym opiekunem.

Wpływ warszawskich w Indiach praktycznie nie ma, podobnie jak u nas, w Bryt. Afryce.

Należy podkreślić, że mimo nieuniknionych nastrojów niepewności i zrozumięcia przygnębienia, życie Polaków w Indiach nie uległo zmianie. Z Niemiec.

W Langwasser, pod Norymbergą, znajduje się jeden z największych ośrodków wojska polskiego. W obozie przebywa około 5000 tysięcy żołnierzy polskich, uczestników walk z r. 1939 i żołnierzy Armii Krajowej. Oboz jest jednym z najlepiej zorganizowanych na tere-

nie Niemiec. Baraki są obszerne i widne, żywność otrzymują w wystarczającej ilości. Oboz wydaje własny biuletyn informacyjny - "Pismo Żołnierza" tygodnik, ma swą orkiestrę, chór i reprezentacyjną drużynę piłkarską.

W ośrodku uruchomiono dotychczas kurs w zakresie szkoły powszechnej, kurs w zakresie gimnazjum og. kształcącego, kurs pszczelarski, handlowy i ogrodniczy, oraz kurs języka angielskiego dla ponad 200 uczniów. Ponadto przewiduje się uruchomienie Liceum Humanistycznego oraz kursów: rolniczych, samochodowo - motocyklowych i fotograficznych.

Żołnierze ośrodka szczególnie opieką otaczają ludność cywilną dwóch obozów w Norymberdze i Bambergu. Zorganizowano zbiorczą żywność, oraz pieniądze, która przyniosła 51,009 72 mk.

List z Kraju

Poniżej podajemy w dosłownym brzmieniu i bez komentarzy list nadesłany do jednego z uchodźców polskich, w Afryce Wschodniej od jego znajomego z Kraju: "Dzisiaj sprawa tak się przedstawia, że N.K.W.D. jest lepiej poinformowane niż dawne Gestapo. Aresztowane dużo. Obiektywnie - okres okupacji rosyjskiej różni się znacznie od niemieckiej. Pozory na korzyść. W istocie jest gorzej. Przy Niemcach byliśmy my i oni. Dzisiaj nic nie wiadomo. Pozory wolności - rząd, hasła, flagi... W praktyce - co jakiś czas fala aresztowań i t.z.w. "kotłów" (policja zamyka drzwi i wszystkich wpuszcza, nikogo nie wypuszczając) i zatrzymując kogo chce. Czasem bywa to do 10 dni. Naogół niema tylko t.z.w. odpowiedzialności zbiorowej.

W praktyce - lokalne wybory odbywają się tak, że przychodzi taki a taki pan i oznajmia, że ten i ten będzie w zarządzie. Okłaski. Wybrany przez akłamacje. Duże ograniczenia osobiste - przymus pracy, niemożność opuszczenia niektórych osad. W sumie przy Niemcach nie wolno było nic robić - wszystko (naucznie, prasa, podchorążówki, (c. d. na str 14-cj.)

Stanisław Wasilewski.

Lwów - serce gorejące Polski

Zakładając z koncem XIV stulecia arcybiskupstwo łacinskie na Rusi, nie wiedział jeszcze, papież o Lwowie: - "Co to jest - za wieś czy miasto?" Tym lepiej natomiast znali te nazwę, kupcy całego świata.

Na przełecy dwóch wieków, czternastego i piętnastego, zasłynął bowiem gródek ten nieznaną dotąd, jako najważniejszą stacją tranzytową między Wschodem i Zachodem. I da więc przez Lwów transporty korzeni, futer, niewolników, jedwab włoski. A w zamian, za to plody ziem polskich, kierują się na Wschód.

Miasto handlowe zaczyna rozwijać swój przemysł. Słynie z wytwórczości broni.

Luczników i płatnerzy lwowskich ceniono wysoko. Wyrabiali kusze, któremi miasto obdarzało wojewodów multanskich. Dalej wyrob pasów metalowych, nieodzownej części ówczesnego stroju polskiego.

Kiedy za sprawą królowej Jadwigi, która wydobyla Rusz spod panowania węgierskiego, Lwów odzyskał dawne związki z Macierzą. Jagiello uwiecznił te związki w pamiętym dokumencie: - "Lwów i ziemia lwowska nigdy żadnemu księciu oddane nie będą, ale po wieczne czasy z Koroną Królestwa Polskiego nierozdzielna stanowić mają całość" (1389).

I tak było, póki Rzeczpospolita trwała w niepodległości. I tak się stało, gdy po długiej niewoli niepodległość odzyskała. Lwów umacniał wokół kultury polskiej, a zagarniając wokół jako miasto handlowe obce żywiły, polonizował je bez przymusu sama swą polskością, w której była przewaga duchowa i żywotność.

Lwów złoty, renesansowy, wydał trzy świetne nazwiska - poety, muzyka i rytmika. Byli nimi - Szymon Szymonowicz, twórca po dziś dzień żywych "Sielanek", Marcin Lowczyk, organista króla Zygmunta Augusta, mistrz kontrapunktu, autor popularnych pieśni religijnych i Jan Ziarno, mieszczanin lwowski, którego zowią ojcem chrześcijaństwa nowoczesnej grafiki.

Pierwszy druk lwowski jawi się za Stefana Batorego - gdy w "polowej drukarni" wychodził poemat łaciniński Jana Kochanowskiego "Drias Zamchanas" (1578), a wkrótce potem drukowano we Lwowie poezje Mikołaja Sepa Szaryńskiego.

Zygmunt Stary żył w Wawle, syn jego czuł się dobrze w Wilnie, Poniatowski najlepiej w Warszawie, Sobieskiemu natomiast, w latach czynu i wysiłku najbardziej przypadł Lwów do gustu. Już hetman Sobieski żył z miastem, a jako wódz i król jeszcze więcej. Umiał natychmiast miasto dobrą myślą w pierwszym szeregu kopijników.

Ze śmiercią zwycięzcy spod Wiednia skończył się okres wielkości miasta. Z roku na rok upadała siła państwa, z roku na rok upadał wraz z nim jedność w doli i niedoli Lwów - "Semper fidelis."

Może więc spokojnie region lwowski zapisać na swoje dobro udział jaki wziął we wszystkich ruchach narodowych od czasu wytyczonych, tu się koncentrujących prób powstanczych po trzecim rozbiórce i od czasu gdy kilku ulanów ks. Józefa w r. 1809, zabralo na krótko miasto Austriakom.

W powstaniu listopadowym ogromny, niewspolmierny procent stanowili ochotnicy galicyjscy. Noc listopadowa nie skończyła się wybuchem tylko dlatego, że chytry Wiedeń umiał w czas przysłać na fotel namiestnikowski gładkiego i kokietującego Polaków namiestnika z Czech. W epoce spisków

polistopadowych, stanęli pod szafotem ludzie, którzy później doszli istotnie wysoko, bo do prezesury Rady Państwa w Wiedniu (Smolka), lub do kapelusza kardynalskiego (ks. Albin Dunajewski).

W tych latach dwudziestu Lwów przeszedł katusze nie mniej dotkliwie od rązów knuta rosyjskiego, lecz usunęły się one z pamięci narodu na plan dalszy tylko dlatego że mając swych Nowosilcowych, nie miał Lwów Mickiewicza.

Rok 1863 zapisany jest w dziejach Lwowa tragicznie, dzięki temu również, że większość wysiłków miasta, które wysłało za kordon kwiat swej młodzieży i nie szczydziło wraz z całą ziemią czerwienską ofiar materialnych - nie dala rezultatu na polu bitwy. Miała wszelako wojna styczniowa znaczenie wychowawcze. Z jej meki i ofiary wyrosł mocny, oporny, nie zawadzający nigdy żywioł patriotycznej inteligencji. Ludzie biali i spokojni, zwolennicy współpracy pokojowej z rządem, legitymisci spod Wawelu nazywali niespokojne zawsze miasto - "Tygrysowym".

Po dyplomie październikowym pozwalającym na język polski, w szkole, sadzie i niektórych urzędach, wypadło przeciwstawić się mentalności c.k. urzędnika. Czynili wybitni pisarze i artyści, którzy wyszli z oja twórczością poza rogatkę lwowską, poza kordony, poza granice Polski.

Do Lwowa należy młodość Aleksandra Fredry i wiek meski, i starość. Trzy czwarte życia z jednym jedynym chyba dłuższym wylotem na wojnę napoleońską. "Wyjechalismy potem nie z równych pobudek - Napoleon na Elbę, ja prosto do Rudek."

U zbiegu ulic Fredry, Romanowicza i placu Akademickiego stał ten pałac, w którym kręcił się karmazyn przez trzy dziesiątki lat prawie przed ludźmi, oraz prośbami dochodzącymi z Polski całej. Tu przyjmował deputacje holdownicze, które go błagały o nowe słowo. Stał patrzył sceptycznie dowódca 3 kompanii gwardii narodowej na "wiosne ludów", nieprzerazony, gdy mu Austriacy w r. 1852 grozili szafotem za obrazę cesarza.

Za sprawą lwowianki rusza Artur Grottger po nowe, wielkie zdobycze swej sztuki. Te lwowianke znacie dobrze. Każda twarz kobieca jej twarzą się staje pod olowkiem Grottgera. Muza Artura z gwiazda na czole żyje na kartonach "Wojny". I wszędzie inaczej - nawet w orszaku Francuzów słoczonych pod pomnikiem Napoleona.

— "Wiesz, tutaj chciałbym kiedyś leżec, niedaleko tego cienia..." Tak powie Artur, do Wandy za swej ostatniej bytności we Lwowie, kiedy przechadzają się po cmentarzu Lyczakowskim, zatrzyma się wśród grobów i dostrzeże cien padający od krzyży poległych w r. 1863. Odad tym bardziej pokocha we Lwowie Ojczyznę całą, a w Ojczyźnie Lwów."

Kornel Ujejski stanie się ambasadorem wieszczęcej poezji na gruncie lwowskim i jednym z najbardziej ognistych budzicieli. Tworca "Skarg Jeremiego" i "Maratonu", ziemianin galicyjski, dzierżawca magistrackiego folwarku zrosł się z miastem od dziecka po siwy włos. Żywe słowo Jeremiego slychac w dzień każdego niemal święta narodowego - "Z dymem pożarow..... O, reke karaj, nie ślepy miecz...." Jak kartony Grottgera, tak strofy i czyny Ujejskiego beda przez dobre pol wieku zarliwym wyrazem artystycznym tęsknoty do niepodległości.

W owe czasy trybnem opinii miast jest niestrudzony redaktor i dyrektor Jan Dobrzański, zas przedziwnym romantycznym typem idealisty - autor modlitwy trzech narodow Polski, Litwy i Rusi - Platon Kosztecki. Felieton w gacziarstwie lwowskim nalezy do samborzanina, znakomitego pisarza obyczajow polskiego - Wladyslawa Lotniskiego, a powiesce szcyci się jego bratem, tworca "Zakleto dworu" Walerym. Satyra chlubi się - Rodociem. Czolowe miejsce zajal jednak Jan Lam, bo byl z nich wszystkim "niepodleglosciowcem najbardziej szagorsalym".

Plastyka lwowska tych czasow chlubi się jeszcze Rodakowskim i wielu innymi, którzy w ślad jak Jan Styka szybko wyfruwają w świat. Albo ich Kra-

kowska Akademia Sztuk Pięknych przyneci i nie popusci.

Zato teatr lwowski w XIX stuleciu od Jana Nepomucena Kaminskiego po Ludwika Hellera po Tadeusza Pawlikowskiego da porządna robotę, wykształci znakomitych aktorow. Z międzykulis Teatru Skarbkowskiego wyszła pierwsza tradycja komedii Fredry. Potem Korzeniowski. Potem znakomita Zapolska. Scena polska we Lwowie staje się centrum polszczyzny na Wolyn, Podole, Ukrainie. Jest jakby mohortowska stacja.

Ale trzeba jeszcze zejść do Ossolineum, gdzie stoi warsztat robotczy i bastion obronny i szaniec cywilizacji na kresach wschodnich. Z malego szanca urosła twierdza zamczysta, w starym domostwie klasztornym rozbudowanym reka Bema rozwinal się warsztat pracy na pospolny pożytek polskosci.

Pogasły ognie Krzemienca i Wilna, Znicz Ossolinski przetrwał i nie dal się zdmuchnac. Urok zaklęty w murach tej swiatyni wola. Z rak Prusakow wydziera się przemocą Ketrzynski, A. Malecki zasiada w kuratorium. Stanice ukraińskie daja A. Bielowskiego, Bialorus przysyla bibliografa Przyleckiego, rozspiewany Litwin urzadz muzeum, K. Godebski i Belza nie zrobili wstydu Warszawie.

Tubyłcy galicyjscy nie dadzą się ubiec w gorliwosci, Dyrektor Slowinski latami kazni w Kufsteinie poswiadczy swoja miłosc dla Ossolineum, skazany za zbrodnie druku... Miczkiewicza. Szajnocha reszte oczu poswieca Katalogowi.

Fundacja J. M. Ossolinskiego byla wszechnica i akademia umietytnosci w czasach niemczonego uniwersytetu, byla standardem kultury polskiej, zatkniety dumnie na mogile panstwowosci.

W stolicy Galicji wytworzylo się srodowisko jakiego nie znalazłbys w owczas w zadnej innej dzielnicy. Urzednik polityczny,

sedzia, kolejarz, nauczyciel polski, stworzył w ciagu dwu pokolen nowy stan lwowski, bastion inteligencji i polskosci. Utrzymywaly Lwów w atmosferze opozycji owe przesmiwane czesto obchody patriotyczne. Trzymala go przede wszystkim szkola. Rozwinelo się bowiem swietnie szkolnictwo powszechne i srednie, zapelniajac miasta Galicji siecia szkol, pracujacym wbrew intencjom Wiednia, raczej wedle wskazan i testamentu Komisji Edukacyjnej.

Aby jeszcze wspomniec muzykow - Galla, Niewiadomskiego i caly muzykalny Lwów z opera, konserwatorium, szkolami muzycznymi, a potem wrocic znowu do muzeow - Przyrodniczego, Dzieduszyckich, Muzeum im ks. Lubomirskich, Galerii Narodowej Miasta, stworzonej z inicjatywy prezydenta miasta Mateusza Rutowskiego.

Lancuchem ciagnie się praca kulturalna z wieku XIX na wiek XX. A jednocześnie młodzież przygotowywala się do wydarzen, ktore szły niezaleznie od walk o formy literackie, nowe formy w sztuce, nowe zdobycze w nauce.

Świat zbroil się po zeby i zmierzal ku wojnie. Niemiecko cesarski imperializm, carskie balamuctwo polityczne na Balkanach i z naszej strony wycucie chwili, ktorej nie nalezy stracic. Wiec Strzeleckie Drużyny, wiec wojenne przygotowanie się pod kierunkiem Pilsudskiego. Lwów zasill obficie legionowe szeregi. A zaraz potem Orleta i obrona Lwowa, ktory chciano nam wydrzec. Krzyz "Virtuti Militari" dano miastu wiecznie wiernemu,

A teraz - ilez krzyzy cnoty bojowej i obywatelskiej nalezy się miastu, ktore tyle najazdow przeżywa i tyle krwi przelewa. Miastu, ktora niczego innego nie pragnie, tylko wiernie stac przy Rzeczypospolitej.

Kronika tygodniowa

Pierwszy okres życia Organizacji Narodów Zjednoczonych przypomina nam nieco bajkę dla grzecznych dzieci o "Spiacej Królewnie," której składały dary pod kołyska dobre i złe wrożki. Tak więc i Organizacji Narodów Zjednoczonych przedstawiciele "dobrych" i "złych" państw składają dary w postaci zapewnien, obietnic, pięknych hasel i t. p.

Wszystkie wygłoszone dotychczas zapewnienia wskazują jedno: ludzkość ma dosyć wojny. Doświadczenia lat ubiegłych wykazały jasno, że zło może złamać jedynie siła - a siłę można osiągnąć jedynie dzięki współpracy małych i wielkich mocarstw. Ubiegłe lata wykazały, że polityka kompromisów przynosi zamiast uspokojenia coraz to nowe zadania, a zadaniom tym należy przeciwstawić potężną międzynarodową armię, mającą do swej dyspozycji bombę atomową i moralne poparcie wszystkich milujących pokój narodów.

Pokój jest jeden i niepodzielny stwierdził amerykański sekretarz Stanów Zjednoczonych Byrnes. Oznacza to, że nie może być pokoju w Ameryce, o ile na Kontynencie Europejskim szaleje zawierucha wojenna. Nie może być mowy o pokoju w Europie, gdy w Chinach, w Indonezjach, czy na Bliskim Wschodzie trwają bratobójcze walki, mogące w każdej chwili zamienić się w konflikt międzynarodowy. W erze samolotów rakietowych, gdy przelot nad Oceanami przestał być wiekopomnym wydarzeniem, nie może mowy o jakims odosobnieniu. Narody muszą porzucić egoistyczną politykę i dążyć do zbudowania raczej niż do odbudowania świata przyszłości, którego fundamentami będą spr-

wiedliwość i poszanowanie prawa do niepodległości i suwerenności mniejszych narodów.

Zachodzi pytanie, czy wielkie mocarstwa zrezygnują ze swych przywilejów wypływających z ich siły i uszanują postulaty i wnioski małych ich partnerów. Czy nowa organizacja okaże się na tyle potężna, by zlikwidować strefy wpływów i strefy bezpieczeństwa, jakimi mocarstwa te usiłują się otoczyć? Zarówno Stany Zjednoczone jak i Wielka

Brytania złożyły w tej sprawie oświadczenia, w których szczerze nikt nie wątpi. Natomiast niepokojące jest nadal stanowisko Rosji Sowieckiej, która dotychczas nie złożyła obietnic lub wniosków, a fakt nieobecności w ciągu pierwszego tygodnia obrad przewodniczącego delegacji sowieckiej Wyszyńskiego, nasuwa pewne obawy, i wywołał przykre wrażenie wśród innych przedstawicieli. Być może, że Rosja upojona zwycięstwem i rozszerzeniem swych granic, oslepiona sukcesami dyplomatów zamknie się w swej "skorupie," by tylko od czasu do czasu wyciągnąć macki po nową zdobycz. Być może jednak, że zmusi się do zgodnej współpracy z innymi narodami, jak równy z równymi, porzucając raz na zawsze wyimaginowane obawy o nową agresję i konieczności obrony przed nieistniejącymi wrogami.

Trudno jest obecnie powiedzieć cokolwiek na temat przyszłych osiągnięć Organizacji Narodów Zjednoczonych. Nie było dotychczas żadnych poważniejszych dyskusyj, nie poruszano żadnych specjalnie drażliwych problemów. Pierwsza różnica poglądów powstała na skutek propozycji

sowieckich przyjęcia do Organizacji przedstawicieli Światowej Organizacji Pracy nie ma praktycznie żadnego znaczenia. Pierwszym poważniejszym problemem, będzie niewątpliwie sprawa Persji, która rząd premiera Hakimi, postanowił powierzyć do rozpatrzenia Radzie Bezpieczeństwa. Jednakże będzie to wymagało zgody Rosji Sowieckiej, jako jednego ze stałych członków. Być może, że Rosja skorzysta z przysługującego jej prawa weta co może wprowadzić Organizację Narodów Zjednoczonych w stan letargu, a ludzkość pozbawic wiary w sprawiedliwość Jutra.

Obok obrad Organizacji Narodów Zjednoczonych ubiegły tydzień przyniósł cały szereg interesujących wydarzeń, które niepodobna pominąć milczeniem.

Na Dalekim Wschodzie w Chinach doszło do porozumienia pomiędzy rządem a komunistami. Jednym z bezpośrednich wyników tego porozumienia jest zaprzestanie walk. Tak więc narazie, dzięki interwencji Stanów Zjednoczonych, jedno ognisko wojny zostało stłumione. Natomiast sytuacja w Indiach Holenderskich dotychczas nie udało się opanować. Nie ulega obecnie wątpliwości, że tak zwani "powstancy" otrzymują zarówno moralne jak i materialne poparcie z zagranicy a najlepszym, najwymowniejszym tego dowodem są ostatnie wystąpienia prasy sowieckiej, pod adresem Wielkiej Brytanii.

Prasa sowiecka stwierdza, że imperializm brytyjski, popiera imperializm holenderski w walce przeciwko "demokratom" indonezyjskim, którzy zadają jedynie i tylko wolności i zastosowania zasad Karty Atlantycznej.

Rosja widac nie zapomniała o Karcie Atlantycznej i nawet wprowadziła ją w życie, gdyż zgodnie z wolną i nieprzymu-

szona wola zamieszkujących je ludów, Związek Sowiecki zwiększył się o 5 nowych republik. W Moskwie ogłoszony został w związku z wyborami do najwyższego sovietu dekret o okręgach wyborczych, zawierający pierwsze oficjalne dane o nowych granicach ZSSR.

Obecnie ZSSR posiada także republiki Karelsko-Fińska, Estońska, Lotewska, Litewska do której włączono Wilenszyżnę i Moldawiecką. Zarówno Białorus jak i Ukraina rozszerzone zostały przez zagarniecie ziem polskich a Ukraina dostała ponadto Rus Podkarpacka mając odcnie 25 prowincji zamiast 5. W Azji Rosja zaanektowała republiki Tannu-Tuva, która obecnie tworzy prowincję SFSR. Narody Sprzymierzone jednak dotychczas nie zatwierdziły tych zmian. Nie ulega wątpliwości, że trudno będzie odebrać ten łup wojenny Rosji. Sprawa Persji staje się coraz groźniejsza i coraz głośniej mówi się, że rozwiązanie jej nastąpi na wzór czechosłowacki. Dramatyczne oświadczenie ustępującego premiera Hakimi, że wszelkie usiłowania rozwiązania konfliktu napotykały na milczenie ze strony Rosji. Persja nie wysuwa żadnych nadzwyczajnych postulatów—chce tylko, aby wycofano o b c e wojska z jej terytoriów i nieingerowano w jej sprawy wewnętrzne. Czy następca premiera Hakimi okaże się czeskim Hacha— a sprawa polnocnego Aserbejdżanu sprawa Sudetów? W każdym bądź razie choroba "ruchów demokratycznych" rozprzestrzenia się szybko, czego najlepszym przykładem są zamieszki na Sycylii i w Karyntii w Austrii, gdzie powstała niedawno partia demokratyczna, domagająca się autonomii Karyntii pod auspicjami ludowej Jugosławii. Rząd austriacki, nie wykazał jednak należytego zrozumienia

dla dążeń "demokratów," czego najlepszym dowodem było zastosowanie radykalnych metod-likwidacji partii i aresztowanie jej liderów.

Stanowisko zajęte przez Turcję w stosunku do zadań sowieckich pozostaje dotychczas bez zmian. W prasie tureckiej została po raz pierwszy poruszona możliwość utworzenia bloku państw Środkowego Wschodu wraz z Turcją, który stanowiąby zapórę przeciw imperializmowi sowieckiemu. Jeden z dzienników stwierdza, że postępowanie Rosji wobec Persji i jej zadania w stosunku do Turcji świadczą, że ma ona zamiar rozszerzyć swą strefę wpływu na cały Środkowy i Bliski Wschód a nawet przygotowuje plan wdarcia się do wybrzeży Morza Śródziemnomorskiego, Czerwonego, Zatoki Perskiej i Oceanu Indyjskiego—o czym świadczą zadania sowieckie oddania mandatu nad Trypolitanią i Erytreją. Ciekawe jest stanowisko zajęte przez prasę warszawską w stosunku do absurdalnych zadań różnych republik sowieckich w stosunku do Turcji. Prasa warszawska, omawiając ostatnie zadanie Gruzinskiej ZSSR, stwierdza, że cała opinia światowa niewątpliwie poprze uzasadnione zadania bohaterstwa narodu, który wydał Stalina!

Rozszerzenie rządów bułgarskiego i rumuńskiego dotychczas nie dało żadnych konkretnych wyników i ewentualne uznanie tych rządów, jak stwierdził prezydent Truman na jednej z ostatnich konferencji prasowej, będzie warunkowe, tak samo jak uznanie n. p. rządu Tito w Jugosławii. Doskonale schara-

kteryzował stosunki panujące w ludowej Jugosławii korespondent tygodnika "The new Statesman and Nation" który stwierdził, że trudno mu cokolwiek powiedzieć o panujących tam stosunkach, ponieważ nie pozwolono mu opuścić Belgradu, a wszystkie wychodzące tam pisma są pod troskliwą opieką i kontrolą rządowej cenzury.

Na zakończenie przeglądu należy poświęcić kilka słów o sytuacji w Polsce. W Polsce bawi obecnie wycieczka parlamentarzystów brytyjskich, a wśród nich kilku wyprobowanych przyjaciół naszego kraju. Czy uda im się nawiązać kontakty z ludnością z poza klikki rządzącej, czy uda im się porozmawiać z szarym człowiekiem ulicy, czy chłopem z Polesia, Wołynia czy wilenszczyzny, przełancowanym na Ziemię Zachodnią, czy też sprawozdania ich podobne będą do nadsyłanych przez wspomnianego korespondenta z Belgradu? (Cz.)

Przypominamy P.T. Czytelnikom, zamieszkałym poza Osiedłami o opłaceniu prenumeraty, która wynosi Shs. 9 kwartalnie wraz z przesyłką pocztową. Prenumeratę można uiszczyć "postal orderami" pod adresem: Administracja "Głosu Polskiego" Nairobi p. o. box 1939.

Z ŻYCIA WOJSKA POLSKIEGO

Z okazji świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku, Dowódca II-ego Korpusu W. P. General Władysław Anders, wydał rozkaz do żołnierzy, w którym czytamy m. in.:

"Żołnierze... Zadanie nasze nieskonczone. Narod polski wolności nie odzyskał i nadal o nią walczy. Nasza obecność, jako zwartych szeregów Polskich Sił Zbrojnych wiernych przysiędze żołnierskiej, wiernych Rzeczypospolitej, poza granicami daje nam możliwość obrony otwartej, możliwość głosnego upominania się o niepodległość Ojczyzny, możliwość jawnego wskazywania na gwałty co dnia popełniane. Hamuje ona i nie pozwala na brutalną eksterminację, jaka jest potrzebna wrogom Polski, aby podporządkować sobie naród polski pozbawiony wolności, dla swoich celów. Walka trwa. Ale nie jest to walka orenzna. Cieżki to los dla żołnierza trwać i nie działać właściwym mu sposobem, patrząc zdala na poniewierkę narodu. Stać samemu pod ogniem oszczerczych i kłamliwych słów, a nie móc odpowiedzieć żołnierskim czynem. Czas taki wymaga hartu i woli, większych niż to, których trzeba w najcięższym nawet ogniu wojny.

Żołnierze, wytrwalości waszej sprawa polska już dziś zawdzięcza to, że powoli otwierają się oczy Zachodu na gwałt, jaki dokonuje się nad Ojczyzną naszą. W chwilach trudnych które mogą nas jeszcze czekać, pamiętajcie, że my, zbrojni i wolni żołnierze, jesteśmy najsilniejszym oparciem dla milionów protestujących wraz z nami Polaków. I dla tych, którzy walczą z nami na obczyźnie, i tych, którzy walczą w milczeniu w Kraju. Cała Polska walcząca czerpie natchnienie i siłę z waszej postawy....."

Jak to podawaliśmy w poprzednim nrze "Głosu Polskiego" - Dowódca Jednostek Wojska Pol. Gen. J. Wiatr odbył wizytację ośrodków wojskowych i ludności cywilnej polskiej na terenie Syrii, Libanu i Palestyny. Z różnych źródeł otrzymujemy wiadomości o silnej i zwartej

postawie naszych Rodaków na przymusowej emigracji. Poniżej zamieszczamy rozkaz Gen. Wiatra, który mówi nam o wysiłkach naszej młodzieży, której osiągnięcia na obczyźnie stana się w przyszłości prawdziwym dorobkiem dla wyniszczanego Kraju.

Rozkaz Gen. Wiatra skierowany jest do Dowódcy Szkół Junaków i Młodszych Ochotniczek i brzmi:

"W wyniku mojej ostatniej inspekcji Szkół Junaków i Młodszych Ochotniczek oraz na podstawie materiału rzeczowego stwierdziłem z przyjemnością znaczne wzmożenie zainteresowania się młodzieży nauką.

Szczególnie godny podkreślenia jest zapal do nauki u chłopców, którzy przybyli latem z terenów

europejskich.

Niezwykła przyjemność sprawia mi postawa moralna całej młodzieży jak i jej duże wyrobienie obywatelskie.

Muszę również podkreślić bardzo dodatnie wrażenie, jakie zrobiło na mnie nowoorganizowane Liceum Drogowe. Stwierdziłem wielki zapal do pracy kadry nauczycielskiej, doskonałe przygotowanie organizacyjne Szkoły - łącznie z dużą troską o zdobycie pomocy naukowych, oraz wyjątkowy zapal chłopców tej szkoły do nauki.

Za pozytywną pracę nad młodzieżą w imieniu służby dziękuje Panu Pułkownikowi, Dyrektorowi Nauk, Komendantce S. M. O.; całemu Personelowi Nauczycielskiemu i Kadrze Instruktorskiej."

Stanisław Stronski

Czy Polska może się uczyć od Rosji

W wychodzącym w Glasgowie w Szkocji dwutygodniku "The Voice of Poland" w Nr. 23, ukazał się artykuł pod powyższym tytułem, którego autorem jest prof. S. Stronski, b. ministr Informacji i Dokumentacji w rządzie s. p. Generala Sikorskiego. Odpierając tendencyjnie rozpowszechniane twierdzenie, że Polska była krajem o ustroju feudalnym i zarówno wiesniak jak i robotnik byli przesładowani i wyzyskiwani przez "kriopijców-kapitalistów" profesor Stronski pisze:

"Niewielu z tych, którzy ze słyszenia i powoli z przyzwyczajenia powtarzają, że Polska była krajem landlordów (ci, którzy to głoszą celowo zwykle wiedzą dobrze, że tak nie jest) zdają sobie sprawę, jak błędne jest to mniemanie w zestawieniu z rzeczywistością.

Wincenty Witos, który zmarł w Polsce 31 października 1945 r. był synem ubogiego 2-morgowego chłopca w Wierchosławicach. Niezbędny był w domu do pomocy w małym gospodarstwie, mógł tylko krótko chodzić do szkoły początkowej, a potem kształcił się czytając w każdej wolnej chwili, gdy zarabiał jako drwal w lesie. Do końca życia pozostał chłopem z Wierchosławic noszącym się po chłopsku

i dbałym o gospodarstwo. Ale zarazem został wojtem w swej wsi, członkiem rady powiatowej w r. 1901, posłem od r. 1908, a po odzyskaniu niepodległości przez Polskę był trzy razy Prezesem Rady Ministrów w latach 1920-21, 1923 i 1926.

Mozna zresztą przy tej sposobności przypomnieć, że w ciągu dwudziestu lat wskrzeszonego Państwa Polskiego, raz tylko przez sześć miesięcy ziemianin, Aleksander Skrzyński, minister spraw zagranicznych, był Prezesem Rady Ministrów, a także na stanowisku Prezydenta Rzeczypospolitej nie było ziemianina, lecz dwóch profesorów i jeden działacz spółdzielczy.

Legenda o Polsce jako kraju landlordów jest tylko zabawna i szczególnie zabawna brzmiała w Wielkiej Brytanii. Ziemianska szlachta polska miała w dawnych wiekach kierowniczy udział w życiu politycznym kraju i do ostatnich czasów brała żywy udział w życiu obywatelskim z niemałymi zasługami, zupełnie tak samo jak gentry brytyjska. Ale oddawna ziemianie polscy zamieniliby się na przywileje z brytyjskimi.

W każdym razie postać Wincentego Witos, chłopca-gospo-
(c.d. na str. 10-ej)

WIESCI Z KRAJU

Według ostatnio ogłoszonych oficjalnych danych, w Warszawie zamieszkuje obecnie 427.000 osób. Większość mieszka na Pradze, zaś na lewym brzegu Wisły, gdzie przed wojną mieszkało milion osób, obecnie przebywa 200 tysięcy. Na Pradze ocalało 62% budynków. W całym mieście funkcjonuje tylko 478 aparatów telefonicznych. Elektrownia pracuje z wydajnością 40% w stosunku do czasów przedwojennych. Stan sanitarny stolicy przedstawia się tragicznie. Oblicza się, że pod gruzami domów znajduje się jeszcze 100 tysięcy zwłok, osób zabitych podczas Powstania. W związku z tym rozmnożyły się szczury, z którymi walka staje się coraz trudniejsza. Wpływa to też na szerzenie się chorób zakaźnych. Sytuację pogarsza fakt braku środków transportowych dla usuwania gruzów, które wywozi się wozkami konnymi, oraz wielkie ilości wszelkiego rodzaju śmieci i odpadków, jakie gromadzą się wokół budynków mieszkalnych.

Nadchodzące z Kraju wiadomości potwierdzają, że Katowice są niemal nieuszkodzone. Miasto jest natomiast przeludnione i liczy obecnie około 200 tysięcy mieszkańców, podczas gdy w r. 1939 liczyło 130 tys.

W kopalniach węgla w Zagłębiu i na Śląsku praca odbywa się na dwie zmiany i oparta jest na zasadzie akordowej. Zarobki górników są niskie.

W Katowicach znajduje się wiele sierot przybyłych po Powstaniu Warszawskim. Dziećmi opiekuje się P. C. K. i katolicka organizacja "Caritas".

Szwajcarskie Organizacje Pomocy Polakom postanowiły za-

prosić kilkaset dzieci polskich na kilkumiesięczny wypoczynek w Szwajcarii.

W Krakowskim Instytucie Hygieny przystąpiono do produkcji penicyliny na większą skalę.

Ambasador Stanów Zjednoczonych w Polsce oświadczył, że w najbliższym czasie zostaną otwarte konsulaty amerykańskie w Krakowie, Poznaniu i Gdańsku.

Z Warszawy donoszą, że Polski Monopol Zapalczany udzielił koncesji na wyłączną sprzedaż zapalek spółdzielni "Spolem". Spółdzielnia ta otrzymała w dniu 1 stycznia b. r. 35 milionów pudełek zapalek. 4 miliony pudełek przeznaczone zostały na rozsprzedaż w Warszawie. Oficjalna cena jednego pudełka wynosi jeden złoty.

Radio katowickie podaje szereg wiadomości o złym traktowaniu Polaków przez władze czeskie. Tak więc jak wynika z oświadczenia czeskiego ministra spraw wewnętrznych, wszyscy Węgrzy, Niemcy i Polacy mają opuścić Czechosłowację do dnia 1 lipca 1946 r. jako "niepożądane mniejszości".

W Cieszynie czeskim, kilka rodzin polskich otrzymało nakaz natychmiastowego opuszczenia swych domostw. Zas w Morawskiej Ostrawie ustanowiono specjalne racje żywnościowe dla dzieci polskich, niższe od racji dzieci czeskich.

Z dniem 1-go stycznia b. r. rozpoczęły urzędowanie na terenie całego kraju Urzędy Stanu Cywilnego, których zadaniem będzie wydawanie metryk narodzin, ślubu i śmierci.

Warszawski "Kurier Codzienny" zamieszcza tekst przysięgi składanej przez żołnierzy polskich sił zbrojnych, którzy ostatnio powrócili do kraju. Tekst przysięgi brzmi jak następuje: "Przysięgam wiernie pracować nad odbudową Polski i utrzymaniem jej niepodległości, demokracji, tak

jak służyłem Jej sprawie poza Jej granicami".

Ogólno Krajowa rozgłosnia w Raszynie zawiadomiła, iż od 15.1.46 przejdzie na fale średnie długości 395,8 m.

Na zebraniu 9-tej sesji Krajowej Rady Narodowej, złożono wniosek o powołaniu nadzwyczajnej komisji w składzie 30 posłów, która opracuje projekt ordynacji wyborczej z terminem do 31 marca.

Przebywająca w Polsce delegacja Polaków ze Stanów Zjednoczonych przyjęta została przez wice-premiera Mikolajczyka

(Dok. ze str. 9 - ej.)

darza moralnego do końca życia, a zarazem trzykrotnego Prezesa Rady Ministrów, wyswietla sprawę społeczną i poglądy społeczne w Polsce w sposób najdobitniejszy i niezłomny, tembardziej, że był to chłop samouk, który nie skończył szkół średnich i wyższych.

To świadectwo jest zapewne najbardziej uderzające. Ale właściwie jeszcze bardziej istotne jest jego tło ogólne. A to tło jest takie, że w Polsce roi się od uczonych, sędziów, księży, urzędników, oficerów, adwokatów, lekarzy i t.d., których rodzice i rodzeństwo nadal gospodarza na wsi jako chłopi.

Krotko mówiąc... zupełnie jak u Was.

Warto zaś o tem pamiętać w chwili gdy z Moskwy i z jej placówek w Polsce codziennie idą w świat twierdzenia, że dopiero komunizm rosyjski wnosi do Polski postęp społeczny i polityczny. Polska miała w tych dziedzinach swój rozwój rodzimy, tak widoczny już z Konstytucji 3-go Maja 1791 r., podziwianej przez Edmunda Burkego a cecha tego ustroju był od wieków polski parlamentaryzm wobec rosyjskiego samodzierzawia i później polska demokracja wobec sowieckiej dyktatury.

Polska nie nauczy się od Rosji niczego lepszego ani w zakresie społecznym, ani w politycznym, ani w duchowym."

PRZEGLĄD PRASY

W jednym z ostatnich numerów tygodnika socjalistycznego "The New Leader" wychodzącego w Nowym Jorku, ukazał się ciekawy artykuł D. L. Dallina, jednego z najlepszych znawców stosunków sowieckich-na temat bolszewizmu i nacjonalizmu rosyjskiego.

Oto co pisze p. Dallin:

"Molotow czy Zukow? taki był tytuł niedawnego artykułu wstępnego w nowojorskim "Daily News". Prasa amerykańska dyskutowała możliwości przesunięcia na kierowniczych stanowiskach w Rosji, dopuszczając możliwość wycorania się Stalina z polityki. Marszałek Zukow, nie będący członkiem Politbiura, przedstawiany jest jako kandydat "stronnictwa wojskowego" w przeciwstawieniu do "kompartyjnego" Molotowa. W tak konkretnej formie dyskusja jest co najmniej przedwcześnie. Nie ma do tej pory oznak prawdziwej zakulisowej walki o władzę w Rosji i jest bardzo wątpliwe, czy Zukow jest rzeczywiście tym, który poprowadzi opozycję przeciw tradycyjnej linii partyjnej. Co natomiast jest prawdziwe i niezwykle doniosłe, to zapoczątkowanie walki ideologicznej Partii Komunistycznej przeciw sentymentom nacjonalistycznym wyznawanym przez większość lojalnych członków Partii Komunistycznej.

Dla Stalina, jego partii, jego prasy, jego propagandy radiowej i ogólnej linia czysto nacjonalistyczna, wysławianie generałów, jak Kutuzowa i Suworowa, czy wielkości dawnych carów-miękczaka się ręką przestarzałej, a nawet rasistowskiej propagandy, a nawet rasistowskiej propagandy, stanowił tylko strategię i taktykę. Potrzebne to było, jako środek do osiągnięcia celu.

Dla bardzo wielu intelektualistów rosyjskich, tak niekomunistów, jak również członków partii, położenie nacisku na nacjonalizm oznaczało odwrót od komunizmu. W armii, jak również wśród ludności cywilnej rosło przekonanie, że swita nowa era: oczekiwano się, że nowe nacjonalistyczne hasła, idee i pomysły zostaną porzucone po

wojnie, lecz że stanowić będą podstawę nowej polityki.

Ale wojna się skończyła i obecnie Centralny Komitet Partii Komunistycznej wszczyna kampanię przeciw "odchyleniom nacjonalistycznym", przeciw gloryfikacji carów rosyjskich i carskich generalów. Stopniowo C.K. zmierza do powrotu do dawnych pojęć stalinizmu.

Obecna kampania partii przeciw ideologii nacjonalistycznej jest pierwszą próbą zatrzymania nowej fali i przywrócenia przedwojennego systemu - monopolu władzy w ręku partii komunistycznej i NKWD, zagrożonych następstwami nowego nacjonalizmu.

Rosyjskie dążenia nacjonalistyczne są wciąż jeszcze mgliste i nie stanowią jednolitej ideologii. Jedynym konkretnym zadaniem jest ukroczenie uprawnień zniechęconego NKWD.

Jesteśmy dziś świadkami w Rosji sowieckiej początku wydarzeń, które nabiorą wielkiego znaczenia - cokolwiek nastąpi. Nowy kryzys w stosunkach wewnętrznych Rosji jest bardzo bliski.

Na łamach "Manchester Guardian" ukazał się list Lorda Vansittarda, który stwierdza, że w świecie ugruntowują się obecnie rządy siły, że głos tak zwanych mniejszych państw jest dalej i stale gniebiony, że przemoc która rzekomo mieliśmy wyrugować po tej wojnie, dalej jest w kursie.

W liście Vansittarda, wyrażone zostały myśli, które nurtują miliony rozczarowanych Europejczyków, pogrążonych albo w rozpacz, albo w cynizm. Tysiące dochodzą do wniosku, iż Hitler odnosi posmiertne zwycięstwo, teorie gospodarcze Schachta świecą triumfy, idee przesiedlania wielkich obszarów są modniejsze niż kiedykolwiek. pogrzebienie jednostki przez państwo nie zostało zatrzymane tajne policje używają w najlepsze, obozy koncentracyjne nie znikły z powierzchni ziemi."

W "Dzienniku Polskim" z dnia 9 stycznia, w artykule p. t.

"Poprzez obozy koncentracyjne "wolnej" Polski, czytamy:

"W dniu 1 grudnia 1945 r. były w Polsce następujące obozy koncentracyjne, przeznaczone wyłącznie dla "politycznych", przez co rozumie się w pierwszym rzędzie byłych żołnierzy Armii Krajowej, oraz tych funkcjonariuszy administracji podziemnej, którzy "wrogo występowały przeciwko PKWN":

Krzeslin koło Siedlec, Wesola pod Warszawą, Skrudow koło Lubartowa, Krzesimow koło Leczej, Glusk, Kraczevice, Matwy koło Inowrocławia, Legnow koło Bydgoszczy, Potulice, Mielecin, Starograd, Lipno, Torun, Poznan, Ciechanow, Czynnów pod Łodzią, Wieliczka, Myslowice (największy oboz koncentracyjny na Śląsku), Sosnowiec-Radocha, Strzemieszyce, Swietochlawice-Katowice, Janow Podlaski, Majdadek, Pila, Nałko.

Największa ilość "politycznych" przebywa w następujących więzieniach: Zamek w Lublinie, Wronki, Jaroslaw, Krakow (Montelupich), Tarnow, Rawicz, Wlochy pod Warszawą, Warszawa, - więzienia: Mokotowskie, przy ul. Szerokiej i przy ul. Strzeleckiej.

Zestawienie powyższe nie obejmuje rzecz jasna-wszystkich obozow koncentracyjnych w Polsce, chociażby dlatego, że niema w nim tych obozow, które pozostają pod zarządem "Głównego Zarządu Informacji wojska Polskiego, a których jest ponoc ok. dziesięciu.

Ogólna cyfra pozbawionych wolności jest wręcz niemożliwa do ustalenia. Czynniki oficjalne w wypowiedziach konfidencjonalnych wspominają delikatnie o ok. 10-12 tys. osob. Można jednak przypuszczać, że w rzeczywistości ludzi uwiezionych w Polsce jest dzisiaj bez porównania więcej.

"Daily Telegraph" donosi z Warszawy, że Osobka-Morawski, przemawiając na posiedzeniu Krajowej Rady Narodowej, wystąpił z oskarżeniem pod adresem Wielkiej Brytanii, iż nie zlikwidowała ona dotychczas rządu (c. d. na str 14-ej)

Z OSIEDLI

WYNIKI PRACY SZKOLNEJ:

Masindi:

W dniach od 15-28 listopada 1945 r. odbył się w Państwowym Koedukacyjnym Liceum Humanistycznym w osiedlu Masindi /Uganda/ egzamin dojrzałości. Do egzaminu zgłosiło się 16 kandydatek. Egzamin złożyły:

Gozdziwska Alicja,
Augustyn Helena,
Kujko Janina,
Lis Danuta,
Lysunio Czesława,
Medeksza Maria,
Niedenthal Barbara,
Niemczycka Maria,
Ogrodnik Czesława
Paduch Halina,
Piatek Genowefa,
Santocka Irena,
Swarowska Wanda,
Tybulewicz Wanda,
Wolak Maria Wanda,
Zajczek Janina.

Abiturientki wykazały należyte przygotowanie ze wszystkich przedmiotów. Odpowiedzi, zwłaszcza z przedmiotów humanistycznych, stały na wysokim poziomie.

Przewodniczył przy egzaminie Dyrektor zakładu p. Dr. Józef Ekbert.

Tengeru:

2. W dniach od 26 listopada do 4 grudnia 1945 r. odbył się w osiedlu Tengeru /Tanganyka/ egzamin dojrzałości abiturientek tamtejszego Państwowego Koedukacyjnego Liceum Humanistycznego. Do egzaminu przystąpiło 11 abiturientek, w tym jedna eksternistka. Egzamin złożyły:

Centner Mieczysława,
Kohut Daria,
Korff Anna Maria,
Kozarowicz Halina,
Lanbau Janina, Maria,
Nahajska Klementyna,
Narkiewicz Wanda,
Rouck Wanda,
Rouck Zofia,
Wardynska Maria Irena
i eksternistka Tubielewicz Romana.

Przewodniczył p. Ignacy Krajowski, Wizytator Szkół.

Kidugala:

3. Jednoroczny Kurs Handlowo-Spółdzielczy w Kidugali /Tanganyka/, zorganizowany staraniem

Widok Osiedla Tengeru

Oswiaty Pozaszkolnej, zakończył się egzaminem przed Państwową Komisją Egzaminacyjną ustanowioną przez Delegaturę Min. W.R. i O.P. w Nairobi pismem z dnia 28. XII. 1945, L. dz. 4216/45. Egzamin odbył się w dniach 11 i 12 grudnia 1945 r. Do egzaminu przystąpiło 16 kandydatek. Egzamin złożyły:

Badach Maria,
Cieslak Filomena,
Dziura Aniela,
Eitner Urszula,
Huber Maria,
Leduchowicz Maria,
Motyl Anna,
Pardiak Maria,
Paszek Teofila,
Rachel Helena,
Rudkowska Regina,
Siomkajlo Aniela,
Szostakowska Eugenia.
Dwie kandydatki reprobowano. Przewodniczył p. Ignacy Krajowski, Wizytator Szkół.

Kierownictwo Kursu spoczywało w ręku p. Władysławy Zuk. Tengeru:

4. Jednoroczny Kurs Handlowo-Spółdzielczy w Tengeru, zorganizowany staraniem Oswiaty Pozaszkolnej zakończył się egzaminem przed Państw. Komisją Egzaminacyjną. Egzamin odbył się w dniach od 26. XI do 1. XII. 1945 włącznie. Do egzaminu przystąpiło 23 kandydatów. Egzamin złożyli:

Busz Tadeusz,
Filus Anna,
Garda Helena,
Gratkowska Helena,

Guzik Wiktoria,
Hordyniec Leokadia,
Jakielaszek Aniela,
Jaworowicz Weronika,
Juszkowska Leokadia,
Kosciolek Anna,
Kuczaj Maria,
Lewsza Janina,
Luka Helena,
Misztela Ann,
Szczepanski Franciszek.
Szumska Kazimiera,
Soltys Stanisława,
Ulanieka Weronika,
Weremczuk Franciszka,
Woloszczuk Olga,

3. kandydatów reprobowano. Przewodniczyła p. Alina Rozalini, Dyrektorka Gimnazjum Kupieckiego w Tengeru.

W okresie minionych świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku, Nairobi gościło grupe 17 maturzystek Liceum Humanistycznego w Masindi. Po świątach, maturzystki wyjechały do Tengeru na 4-tygodniowy kurs metodyczno-pedagogiczny po ukończeniu którego z dniem 1-ego lutego b. r. znajdą zatrudnienie w szkolnictwie na terenie osiedli polskich w Afryce.

Komunikat P. C. K. Nairobi:

Del. P. C. K. w Nairobi potwierdza z podziękowaniem odbiór kwoty Shs. 75.85-ofiarowanej przez młodzież Gimnazjum Ogólnokształcącego w Masindi. Powyższa suma, zgodnie z życzeniem ofiarodawców, została zapisana na dobro R-ku "Cele Ogólne P. C. K."

KRONIKA HARCERSKA

Jak zapewne wszyscy wiecie, w dniach 4, 5 i 6 października u. r. odbył się w Rzymie Walny Zjazd Z. H. P. na Wschodzie. Z tej okazji przypomnijmy sobie całokształt działalności Harcerstwa w ostatnich latach.

Z. H. P. n/W skończył 5 lat, kiedy to do tworzącej się Brygady Karpackiej zaczęli napływać pierwsi żołnierze - harcerze, którzy zaczęli natychmiast organizować się w Kregi Starszoharcerskie. Pierwszy taki Krag powstał w czerwcu 1940 roku w Syrii, po czym w miarę rozwoju wypadków wojennych i mimo nich, tworzyły się nowe, wszędzie tam, gdzie los prowadził Brygadę. Z chwila, gdy tysiące młodzieży spłynęło z armia gen. Andersa z Rosji na Wschod, wyrosły przed Harcerstwem nowe zadania.

Zasięg pracy harcerskiej liczebnie i terenowo stale wzrasta. Tworzą się coraz to nowe drużyny harcerskie w Indiach, Palestynie, Iranie i Afryce, słowem wszędzie tam, gdzie los rzucił rzesze polskie na obczyźne. Na terenie Armii Polskiej na Wschodzie rosła Kregi Starszoharcerskie, których pracy nie zahamowały działania wojenne 2 Korpusu. Ścisły kontakt między żołnierzem walczącym a harcerzem, przygotowującym się do służby dla Ojczyzny nie jest przypadkowy. Wspólnosc ideałów i zasad programowych łączyły 2 Korpus z Z. H. P. od samego początku.

Najsilniejszymi ośrodkami harcerskimi są obecnie: Afryka, Indie i Syria. W sumie Z. H. P. liczy obecnie około 12.000 członków, zrzeszając około 80% młodzieży w wieku szkolnym. Tak wysoki procent uzasadniony jest żywiołowym pędem młodzieży do organizacji, która jej ideowo najlepiej odpowiada. Młodzież ta żyje w warunkach nienormalnych; życie rodzinne robiane przez warunki emigracji, nienormalne funkcjonowanie życia społecznego, kłopoty finansowe i wiele innych przejawów ujemnych, a tak typowych dla życia na obczyźnie, sprawiają, że wpływ wychowawczy środowiska pozostawia często wiele do życzenia.

Z. H. P. stara się wyrownać te anomalie i przez ujęcie młodzieży w ramy organizacyjne oddziałuje dodatnio na jej wychowanie, jest czynnikiem uspołeczniającym młodzież, zaprawiając ją do inicjatywy, pracy i odpowiedzialności. Wyniki osiągnięte przez Harcerstwo uznają także obcy. Świadcza o tym liczne wypowiedzi cudzoziemców, którzy obserwowali w terenie jak pracują polscy harcerze. Bardzo charakterystyczne było przemówienie maharadży Shree Diwijayasinhjo w czasie poświęcenia sztandaru harcerskiego w Jamnagar: "Niechaj te srebrne gwóźdźce, które wbijamy w drzewce tej flagi będą gwóźdźmi w trumnie wroga wolności i Waszych dymów..... Jestem pewny, że Polska będzie wolna, że powrócicie do Waszych domów, do kraju wolnego od ucisku".

W pracy Z. H. P. poważnym narzędziem jest akcja wydawnicza. Poza przedrukami kilku podreczników, na dorobek tej akcji składa się 17 pozycji i wydawanie miesięczników "Skaut", "Zuchy" i dwumiesięcznika "Harcerstwo". Prócz tego istnieją czasopisma wydawane przez niektóre ośrodki harcerskie. Gdy doda się, że Z. H. P. n/W. zajęło teren od początku swej akcji ponad 100 tysiącami książek, broszur i czasopism, to dopiero wtedy otrzymamy obraz rozmiarów kulturalno - wychowawczej pracy Z. H. P.

W dniu 8 grudnia ubiegłego roku Hufiec Harcerski w Marandellas zorganizował dużą imprezę propagandową. O godz. 15.30 przybyli zaproszeni goście z Salisbury, stolicy Płd. Rodezji. Między innymi byli obecni: Komendantka Skautek Brytyjskich p. Noakes, Komendant Skautów z Salisbury kapt. Honey, Kierownik Wydziału Szkolenia p. Bylowers i inni. Władze polskie były reprezentowane przez konsula p. Zietkiewicza i Polskiego Doradcę p. Kralewskiego. Na całosc imprezy złożyły się: popisy pionierskie w terenie, podwieczorek, oraz przedstawienie pol tytułem "Spiąca królewna" w wykonaniu Zuchów z

Marandellas. Całosc wypadła bardzo dobrze i przyczyniła się do dalszego pogłębienia wzajemnego poznania na gruncie pracy harcerskiej.

RUBRYKA WPLAT na "POLSKI FUNDUSZ PRASOWY" w Afryce

Rtm. W. Wilczyński

Makindu.....Shs.50.

Grono nauczycielskie i uczennice
Gimnazjum Krawieckiego
Tengeru Shs.325.

Akcja Informacyjna w Afryce

Pod powyższym tytułem ukazała się w bratnim organie uchodzącym "Polak w Indiach", wzmianka która zamieszczamy poniżej:

"Po zlikwidowaniu Polskiego Centrum Informacji w Nairobi, gdy władze brytyjskie odmówiły subwencji na dalsze wydawanie "Polaka w Afryce", powstała w Nairobi inicjatywa stworzenia "Społecznego Funduszu Prasowego", który by umożliwił utrzymanie niezależnego pisma polskiego na terenie Afryki.

Z finansów tego Funduszu założony został nowy tygodnik "Głos Polski", którego pierwsze numery otrzymaliśmy.

"Głos Polski" stara się rzetelnie i bezstronnie informować uchodźców polskich w Afryce o aktualnych zagadnieniach politycznych i o wszystkim co dotyczy spraw polski i warunków życia w Polsce. Informacje nie są spóźnione; podane obiektywnie, spełniają zapewne dobrze swoje zadanie. Dział "Z Osiedli" wprowadza czytelnika w bieg życia i pracy licznych osiedli polskich w Afryce. Radzimy naszym czytelnikom w Indiach przegladac ten dział stale, w celu stwierdzenia czy wszystko to, co się daje przeprowadzić wśród społeczeństwa polskiego w Afryce, ma już zastosowanie w Indiach i w jakiej mierze. Sadzimy, że uchodźcy w Afryce czytają również z ciekawością o organizacji życia polskiego na terenie Indii!

p. Delegat Oświaty - Nairobi

Panu Delegatowi, Personelowi Nauczycielskiemu, oraz całej Kochanej Działwie, składam jak najlepsze życzenia Świąteczne od całej Sekcji Wydawniczej II-ego Korpusu W. P.

Bari, grudzień 1945 r.

/-/ Tworzydło pplk.

Z NAIROBI

We wtorek 16 b. m. w Światolicy Katolickiej War Relief Services w Nairobi odbył się odczyt p. t. "Ewolucje polityczne pierwszej i drugiej wojny światowej a chwila obecna" wygłoszony przez Dyrektora Polskiej Y. M. C. A. p. Jana Baranskiego.

Prelegent interesujaco rozwinal temat poczynajac od Wersalu poprzez krete drogi polityki międzynarodowej, wyprowadzajac analogie pomiedzy sytuacja z roku 1914 a 1945 - 1946.

Omawiajac sprawe Polski, Prelegent nakreslil wielkie bezprawia jednostronnych decyzji. "Wielka Trojka": Churchill, Roosevelt, Stalin, rozstrzygajac losy narodu polskiego bez jego wiedzy i woli, dokonala rozbioru ziem polskich, automatycznie zatwierdzajac układ Ribbentrop - Molotow z 28. IX. 1939 roku.

Mowiac o obecnym rzadzie tymczasowym w Warszawie, Prelegent podkreslil niemajacy precedensu fakt bezprawia i politycznego zaklamania. Stwierdzil, iz ten tak zwany "rzad polski" zalozony w Moskwie spelnia role agentury sowieckiej w okupowanym przez Rosje kraju. Przechodzac do imperialistycznej, polityki sowieckiej, Prelegent cofajac sie w przeszlosc przypomina fakty historyczne, iz podobny imperializm owczesnej Rosji carskiej zaprowadzil jej armie w glab Europy - jednak nie na dlugo. I tak: Suworow byl we Wloszech i Szwajcarii w 1799 r., car Aleksander w 1813 w Paryżu, Paszkiewicz na Wegrzech w 1848 - ym roku.

Zwyciestwo sprzymierzonych w tej wojnie daje niemal wyliczne korzysci Rosji Sowieckiej. Pod okupacje czerwonej armii dostaje sie 10 narodow, - sto milionow ludnosci jeczy pod jarzmem najezdzczy. Jeden milion kilometrow kwadratowych ziem jest pod jej wylaczna wladza.

Co przyniesie jutro?

Prelegent analizujac skutki podzialu Europy na strefy wplywow, z nieograniczona suwerennoscia "Wielkiej Trojki" podkresla bolesny fakt pomijania najwywotniejszych interesow ma-

lych narodow i stwierdza powrot do sytuacji z 1914 roku: zwyciestwo Rosji i porazka Anglii. Omawiajac obecna sytuacje, w ktorej bomba atomowa moze odegrac wielka role jako bron

w reku Organizacji Narodow Zjednoczonych stwierdza, iz droga do prawdziwego pokoju moze prowadzic swiat tylko w oparciu o ideologie chrzescijanska, ze swiat moze byc odbudowany moralnie i fizycznie tylko pod haslem "Kochaj bliźniego - jak siebie samego". (ski.)

List z Kraju

(Dokonczenie ze str. 4 - ej.)

partie polityczne). Teraz jakoby wolnosc-ale zamkniete usta i zwiazane rece. W rezultacie niektorzy "politykuja" - mowia i pisza co innego, co innego myslac i czujac. Oprocz bezposrednich skutkow faktu, ze jestesmy znow pod okupacja-bardzo obawiamy sie ujemnego wplywu Rosji na nas

Mamy wlasnych wad niemalo, a tu jeszcze rosyjski bezlad, nihilizm, nieporzadek, lapownictwo-rozpacz! Karmia nas 'kulturalna wspolpraca' az po brzegi-wystawy, wycieczki do Moskwy, przeklady z rosyjskiego, wymiana mlodziacy-az strach. Jedno jest charakterystyczne i pocieszajace: powszechne niezadowolenie zwlaszcza wsród t.zw. proletariatu i wsl. z tym bezimiennym glosem ulicy rzad i P.P.R. (polska partia robotnicza - czyli platni pacholkowice Rosji - czyli

komuna) liczyc sie musza. Najgorzej jest z postawa inteligencji. Za miske soczewicy dadza dusze. Literaci, malarze, architekci-fatalnie! Stopa zyciowa marna ale jest co jesc dla pracujacych. Jesli chodzi o sprawy gospo-arcze bolszewicy zabieraja wszystko co ma wartosc, przede wszystkim wegiel i urzadzenia fabryczne Koszt dziennego utrzymania wynosi 100 zł., przecietna pensja jest 1000.-do 1500.-zł.

Fatalnie na ziemiach zachodnich. Jada tam tylko zlodzieje i bardzo zle uposazeni urzednicy. Wszystko rabuja i wywoza. W rezultacie zupelne niszczenie tych pelnych dobrobytu ziem. Bardzo sie boimy o poziom naszych obecnych uczelni, szkół, calego zycia. I dlatego strasznie jest wazny dla nas kontakt chocby listowny z szerokim swiatem Zachodu."

PRZEGLAD PRASY

(Dokonczenie ze str. 11 - ej.)

londyńskiego, oraz podleglych mu Polskich Sil Zbrojnych. Oswiadczył on m. in., iz General Anders odpowiedzialny jest za liczne zamieszki i niepokoje w Polsce. (W pop. N-rze "Glosu Polskiego" zam. wywiad prasowy z Gen. Andersem. przyp.red.) "Daily Herald" donosi z

Rzymu, iz general Anders oswiadczył na konferencji prasowej, iz zolnierze II-ego Korpusu W.P. z radoscia powroca do Polski pod warunkiem, ze wojska i policja sowiecka opuszcza Kraj i ze odbeda sie prawdziwie wolne i nieskrepowane wybory.

22. I. 1863.

(Dokonczenie ze str. 1 - ej.)

prawa zapisanego w dziejach i traktatach....

Traktaty 1815 roku przestaly istniec. Potargano je w Grecji, Belgii, we Wloszech, we Francji, nad Dunajem. Niemcy usiluja je zmienic. Anglia przekszaltca je przez odstapienie Wysp Jonskich, Rosja depcze je nogami w Warszawie...."

Dla Narodu Polskiego powtorzyla sie historia. Potargano traktaty, a Rosja "depcze je

nogami w Warszawie". Polska zwycieska w wojnie z Niemcami, musiala ulec najezdzczy w dobie pokoju. Ale walki o wolnosc nie poniecha Narod wychowany w tradycjach 1863 roku. Ta walka trwa we wszystkich jej przejawach nierowna, moze beznadziejna lecz pelna wiary, ze dziejowa Sprawiedliwosc zwyciezy i da nam prawdziwa Demokracje i prawdziwa Wolnosc. (ski.)

DRUKARNIA: "Colonial Printing Works, Nairobi"

Wydawca: "Polski Fundusz Prasowy." Redakcja i Administracja: Nairobi. p. o. Box 1939